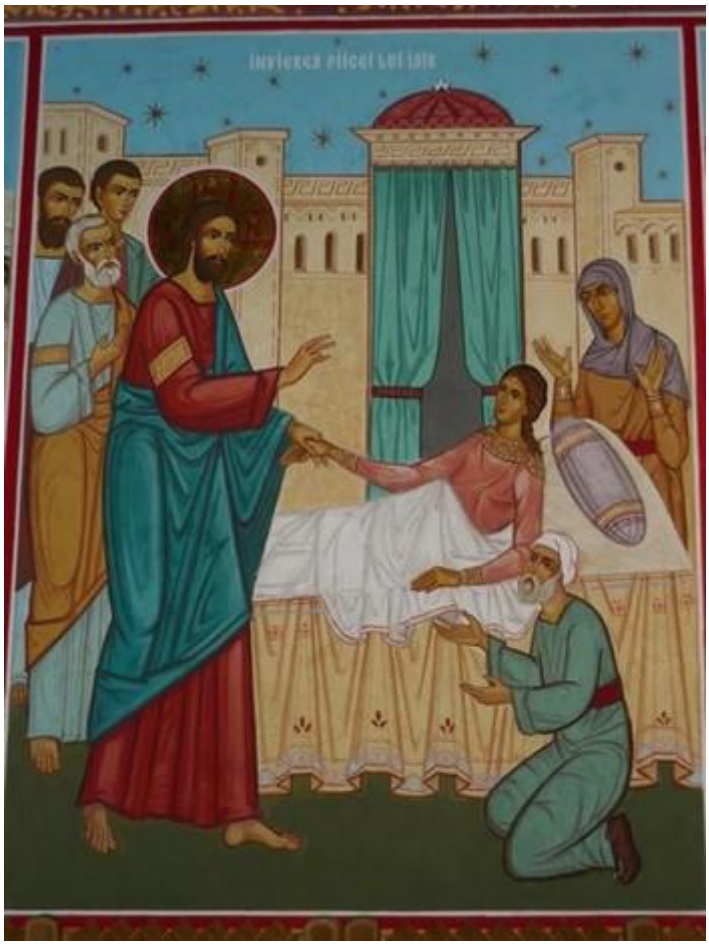
7 Νοεμβρίου 2020

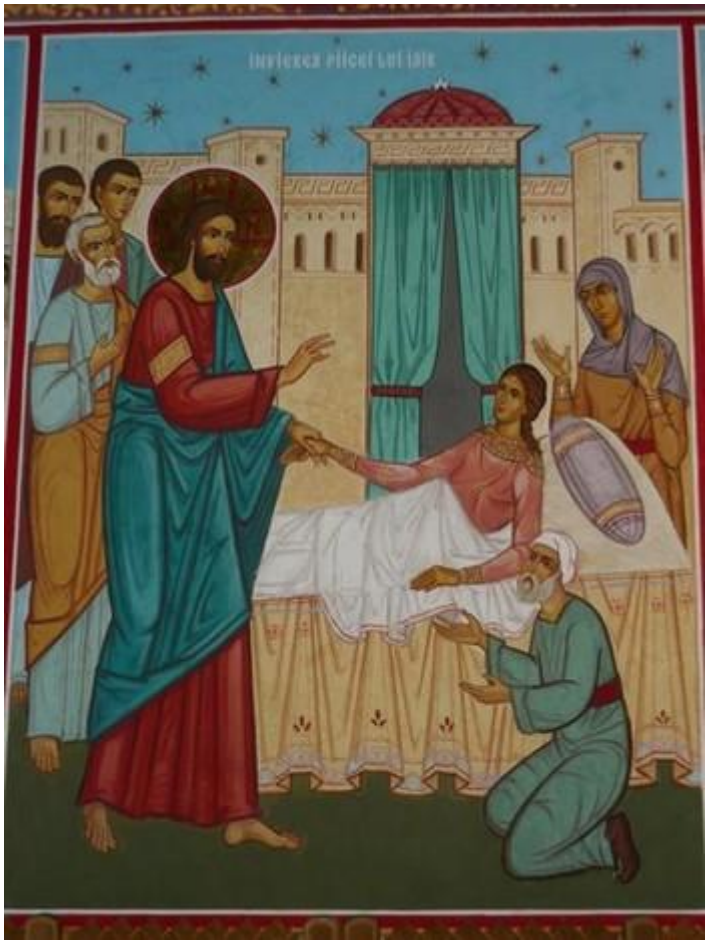
Η ζωή μέσα από τον θάνατο (Λουκ. η 41-56) (Αρχιμ. Καραγιάννης Νικάνωρ)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

«Μη κλαίετε· ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει». Η φράση αυτή του Χριστού, όπως τότε έτσι και σήμερα, προκαλεί τη λογική μας και θα μας προσκαλεί πάντοτε να αφεθούμε με εμπιστοσύνη και να παραδοθούμε με ελπίδα στην πραγματικότητα του μυστηρίου και της αλήθειας του Θεού. Θα μας προσκαλεί, για να δούμε με την πίστη τι κρύβεται στο σκοτεινό καθρέπτη του θανάτου. Είναι γεγονός ότι από τη στιγμή που θα γεννηθεί ένας άνθρωπος δεν υπάρχει καμιά άλλη βεβαιότητα, παρά μόνο ότι κάποτε θα πεθάνει. Και όμως, αυτή η βεβαιότητα παραμένει μια άγνωστη εμπειρία. Κανείς δεν έχει εμπειρία του θανάτου του. Κανείς δεν «έζησε» το βιολογικό του θάνατο, για να μας πει τι σημαίνει αυτό. Κανείς δεν μας είπε τι βιώνει, όταν είναι νεκρός. Βέβαια, ο Χριστός και τα χαρισματικά μέλη του Σώματός Του, οι Άγιοί Του, φανέρωσαν την αντίπερα όχθη της ζωής, την

πραγματική και άφθαρτη ζωή της αιωνιότητας μετά το θάνατο.

Αυτή η βεβαιότητα, λοιπόν, είναι πίστη και αποκάλυψη, είναι μια άλλη διάσταση ύπαρξης και ζωής, η οποία, όμως, ας μην ξεχνάμε, υπερβαίνει πολύ τη γήινη εμπειρία μας. Εδώ ο λόγος του Θεού και η εμπειρία της Εκκλησίας είναι τα μοναδικά σημεία στήριξης της ύπαρξής μας, που αποκαλύπτουν το θαύμα της Ανάστασης και υποδηλώνουν το μυστήριο της αιωνιότητας. Χωρίς αυτά, καμία λογική και καμία επιστήμη, καμία φιλοσοφία και καμία γνώση, καμία δύναμη του εαυτού μας και του κόσμου τούτου δεν μπορεί να φωτίσει τα σκοτάδια και να διαλύσει τα αδιέξοδά μας. Μόνο η αποκάλυψη του Θεού που γίνεται πίστη του άνθρωπου είναι η απάντηση στο υπαρξιακό μας πρόβλημα. Αυτή η αλήθεια μας λέει ότι ο θάνατος δεν είναι πλέον τέρμα, αλλά έγινε εν Χριστώ πέρασμα και μετάβαση στην αιωνιότητα. Μοιάζει να είναι μια άλλου είδους γέννηση στην όντως ζωή.

Η ζωή εξαρτάται από το θάνατο

Ο θάνατος δεν είναι κάτι που θα έλθει την τελευταία μέρα της επίγειας ζωής μας, αλλά κάτι που αντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ο τρόπος που ζούμε εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε το θάνατο. Η σχέση μας με το θάνατο διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στον τρόπο της ζωής μας, σε αυτό που

ονομάζουμε κοσμοθεωρία, δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τη σχέση μας με τον εαυτό μας και τον Θεό, τον κόσμο και τη ζωή. Αν ο άνθρωπος δεχθεί ότι ο θάνατος είναι διάλυση και αποσύνθεση και αφανισμός, τότε οδηγείται στην απόγνωση και το κενό. Μέσα στον παραλογισμό ότι ζει για να πεθάνει, δεν έχει άλλη επιλογή, παρά το «φάγωμεν, πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Ο άνθρωπος γίνεται υλιστής, ιδιοτελής και κυνικός, όπως επιβεβαιώνει η καθημερινή μας πείρα. Εδώ η πίστη είναι περιττή και γραφική, εδώ η ηθική παραμερίζεται και η αμαρτία γελοιοποιείται. Ο χώρος του πνεύματος μικραίνει επικίνδυνα και εξαφανίζεται. Το σώμα και οι αισθήσεις, η ύλη και οι ποικίλες ανάγκες της απολυτοποιούνται. Τότε ο άνθρωπος πρέπει να βιαστεί, για να προλάβει να χαρεί τις απολαύσεις της ζωής. Η αγωνία του τέλους που έρχεται και διαλύει τα πάντα σκιάζει την ύπαρξή του. Και μετά το θάνατο, δεν υπάρχει τίποτα. Αυτή είναι ρίζα του μηδενισμού σε όλη τη γυμνότητά του. Όμως, ευτυχώς για εμάς τους πιστούς, η ανάσταση του Χριστού είναι η εκμηδένιση του θανάτου και η πηγή της ζωής πέρα από τον τάφο. Ο λόγος του Ευαγγελίου μας υποδεικνύει μια ζωή με νόημα και πληρότητα, μας υπόσχεται και μας εγγυάται το «περισσόν της ζωής», το περίσσευμά της και τη συνέχειά της στην αιωνιότητα.

Αγαπητοί αδελφοί, η παρούσα ζωή δεν είναι καταπίεση, για να υποτιμήσουμε και να αρνηθούμε αυτό τον κόσμο και να θελήσουμε έναν άλλον, που δεν γνωρίσαμε. Δεν είναι μιζέρια και περιφρόνηση κάθε ομορφιάς και χαράς, όπως συχνά την παραμορφώνουμε. Είναι αγώνας για αλήθεια, πίστη, αγάπη και ελπίδα. Είναι σχέση και κοινωνία με τον θεό και τον άνθρωπο. Μια τέτοια ζωή υπερφαλαγγίζει το φράγμα του θανάτου και, τότε, όχι μόνο οι χαρές και οι ομορφιές της ζωής, αλλά ακόμη και αυτές οι λύπες και τα δάκρυά της μεταμορφώνονται λυτρωτικά. Όσοι από εμάς έτσι βλέπουμε τη ζωή μπορούμε εν Χριστώ να βιώσουμε το θάνατο σαν ύπνο που θα μας ξυπνήσει στην κοινή ανάσταση. Αμήν.